

SPINKI DO MANKIETÓW

Wśród metaloplastycznych drobiazów użytkowych poważne miejsce zajmują spinki do mankietów. Pełnią one rolę nie tylko małego ozdobnego dodatku do stroju, ale również konkretną funkcję spinania mankietów. Spinki były od dawna przedmiotem zainteresowań i upodobań wielu ludzi. Wytwarzano je w artystycznych warsztatach jubilerskich z kosztownego tworzywa, z metali szlachetnych, a nawet stosowano do uświetnienia ich kształtu drogocenne kamienie.

Wytwarzano i nadal wytwarza się spinki masowo, ale te wytwory seryjnej produkcji nie posiadają uroku niepowtarzalnych form i dlatego nie cieszą się uznaniem użytkowników.

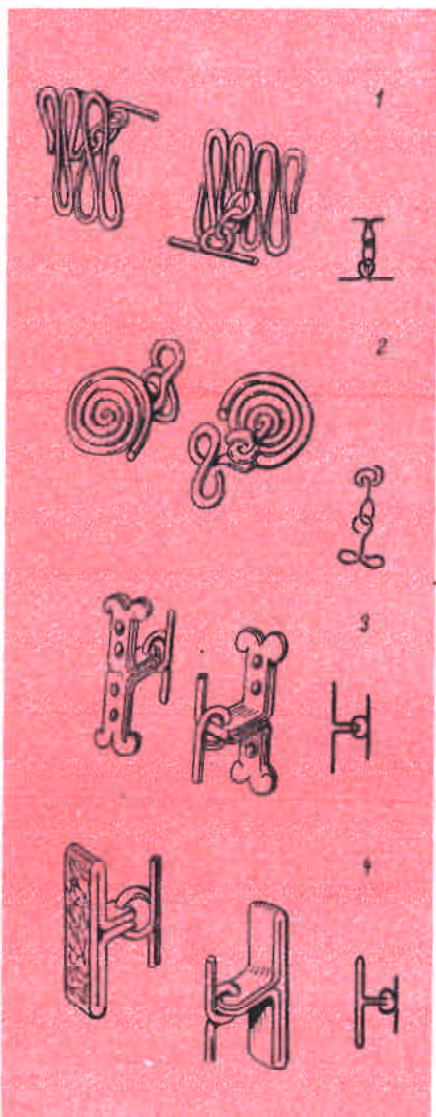
Potrzeby estetyczne mogą zaspokoić tylko formy oryginalne, nowe, o dużych wartościach artystycznych. Należy nadmienić, że nie kosztowny materiał decyduje o wartości wyrobu, ale artystyczne i techniczne jego opracowanie.

Spinki do mankietów mogą być przedmiotem zainteresowań osobistych oraz bardzo mile widzianym подарunkiem.

Jakkolwiek wytworzenie spinek do mankietów może być pracochłonne i żmudne, to jednak praca nad budową nowego kształtu, nowej, bardziej prostej i mocnej konstrukcji może dać dużo zadowolenia.

Wymagania dotyczące estetyki i zasad kompozycji są takie same dla spinek mankietowych, jak i dla innych drobiazów metaloplastycznych, omawianych w poprzednich artykułach („Młody Technik” nr 3 z 1966 r.; nr 9 z 1966 r.; nr 4 z 1967 r.; nr 7 z 1967 r.)

Należy dążyć do tego, aby projektowane spinki wyrażały właściwości materiału i logikę konstruk-

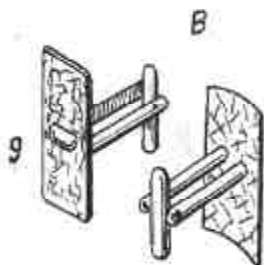

5

A

B

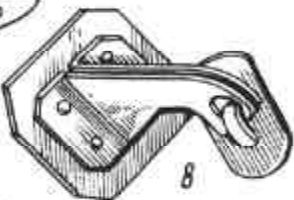
10

A

6

8

11

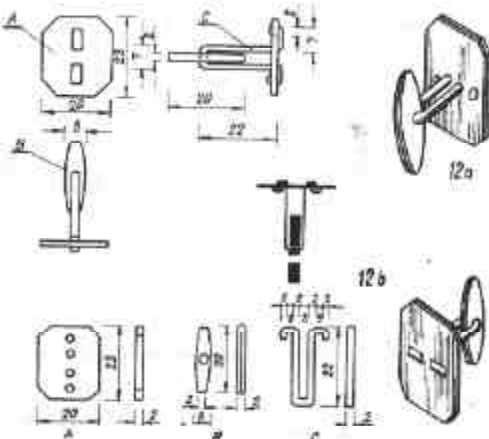

kcji. Odpowiedni materiał to kawałki i ścinki blachy miedzianej lub stalowej, głębokofalowej, grubości 0,75 mm, i kawałki drutu o ϕ 2–3 mm.

Przystępując do projektowania spinek w formie odręcznych szkiców rysunkowych, starajmy się nadać spinkom mankietowym ogólny kształt prostych figur geometrycznych, przejrzystą konstrukcją zabezpieczającą trwałość i łatwość w użytkowaniu. Rysunki szkicowe najwygodniej jest wykonywać w skali 2:1 na papierze kratkowym. Po wykonaniu kilku, a nawet kilkunastu rysunków, należy wybrać taki projekt spinek mankietowych, który reprezentuje sobą zwarty, prosty w budowie i łatwy do wykonania kształt. Szkic odręczny powinien przedstawiać spinkę mankietową w perspektywie, w rzutach prostokątnych oraz w rysunku warsztatowym.

Załączone do niniejszego artykułu rysunki i fotografie ilustrują dwanaście różnych konstrukcyjnych rozwiązań spinek mankietowych, bardziej lub mniej prostych. Rysunki te i fotografie są zamieszczone w celu zorientowania czytelników o przebiegu procesu projektowania oraz o wyborze formy i rodzaju budowy, ale nie w celu propozycji do naśladowania. Jeśli jednak Czytelnik zdecyduje się odtworzyć jakąś spinkę w materiale, to będzie zobowiązany do samodzielnego określenia jej wymiarów, materiałów i do ustalenia przebiegu procesu technologicznego.

Dla przykładu jedno z rozwiązań (rys. 12a i 12b) zostało przedstawione w rysunku technicznym i zwymiarowane. Podobnie jak i inne ozdobne drobiazgi metaloplastyczne użytku osobistego, spinki do mankietów należy kształtować z poczuciem ambicji artystycznych i wykonywać z wielką precyzją techniczną. W przypadku potrzeby zabarwienia spinek wykonanych z miedzi — podajemy następujący przepis na sporządzenie roztworu barwiącego:

wody	0,5 l,
octanu miedziowego	35 g,
siarczanu miedziowego	35 g,
alunu potasowego	35 g.

Uwaga: Oczyszczony przedmiot trzeba zanurzyć na kilka minut w gorącym roztworze (podgrzanym do temperatury 60–80 stop.).

Spinki do mankietów wymagają zabezpieczenia lakierem bezbarwnym „nitro”. Metoda zabezpieczenia była opisana w poprzednich numerach „MT”.

Na tym kończymy cykl artykułów z zakresu wytwarzania galanterii metalowej i zachęcamy Czytelników do podjęcia pracy na drodze wiodącej do zwiększenia kultury życia codziennego.

Michał Rosolak